

Bjergtoppen og oasen

af Dennis Speed (EIRNS) – 15. januar 2025

Det står klart for hele verden og for alle tænkende amerikanere, at vi i dette nye år har brug for noget fundamentalt nyt fra det amerikanske præsidentskab. Den kommende præsident Donald Trump har gjort det klart, at han har til hensigt at mødes med præsident Vladimir Putin så hurtigt som muligt – men hvad vil eller kan der blive diskuteret? “Der er ingen konkrete forberedelser endnu, der er en erklæret forståelse og politisk vilje, fordi sådanne kontakter ville være meget, meget nødvendige og tilrådelige. Vi vil se nærmere på det, når administrationen i Washington er blevet ændret,» sagde Kremls talsmand Dmitry Peskov.

Det ser også ud til, at en aftale om at frigive gidslerne i Gaza (og forhåbentlig også nogle af gidslerne i Israel) vil blive indgået i løbet af de næste dage – men hvad så? En dokumentarfilm, »Gaza, in the Extermination Strip«, som havde premiere i går i Mexico, og et nyligt indslag i CBS 60 Minutes gør det begge klart, at de fleste af de mennesker, der er blevet dræbt i krigen i Gaza, har været børn. Israelske soldater nægter at kæmpe videre, og en af gidslernes forældre har erklæret sig enig i Den Internationale Straffedomstols karakterisering af Netanyahu som krigsforbryder. Hvad vil, hvad kan man foreslå for Vestbredden og Gaza? Hvordan kan, hvordan bør en amerikansk præsident forholde sig til dette?

Det amerikanske præsidentskab må vælge at » gå til stålet« og virke sammen med verdensledere af format for at tage spørgsmålet om krig, herunder atomkrig, op »fra bjergets top«. For at gøre det kan det være nødvendigt at turde søge råd netop der, hvor ingen forventer man kigger. Hvad kan et Trump-præsidentskab f.eks. lære af pastor Dr. Martin Luther Kings liv og syn på tingene? Han er den eneste ikke-præsident på National Mall; måske er det den person, hvis liv bør

konsulteres, især af en nærved myrdet kommende præsident.

I dag, hvis han havde levet, ville Martin Luther King have fejret sin 96-års fødselsdag. King sagde som bekendt, dagen før han blev dræbt: »Som alle andre vil jeg gerne leve et langt liv. Lang levetid har sin plads. Men jeg vil bare gøre Guds vilje. Og han har givet mig lov til at gå op på bjerget. Og jeg har set ud over det, og jeg har set det forjættede land.«

»Det forjættede land« er, i modsætning til den profane tro hos visse vildledte fraktioner i Sydvestasien og deres modstykker i USA, ikke en drøm om et imperium. Det er en fremtid. USA, som fra dette øjeblik ikke længere lever i fremtiden, er ikke længere det forjættede land, hverken for amerikanerne eller nogen andre. Hvordan kan det ændres?

Præsident Abraham Lincolns energiske forsvar og fremme af USA og dets forfatning skete ikke kun gennem krig. Det var hans idé om fremtiden, som ses i hans initiativ til, kamp for og støtte til den transkontinentale jernbane, der ville katapultere USA, selv i midten af det 19. århundrede, til at blive den største industrimagt i menneskehedens historie. Det var hans »greenbacks«-finanspolitik, hvormed han undgik at sætte sig i gæld til Wall Street, der gjorde det muligt for den amerikanske økonomi at komme stærkere ud af krigen 1861-65, end den gik ind i den, på trods af den forfærdelige ødelæggelse af menneskeliv og ressourcer.

Præsident Lincoln forstod, hvad Alexander Hamilton, den første finansminister, havde forstået og skrevet om i 1789 i sine fire rapporter – om industri, om nationalbanken, om offentlig kredit og om nationalbankens forfatningsmæssige status. Hamilton så den offentlige kredit som et værktøj til at forme fremtiden. Hamiltons formål var at gøre USA virkelig og permanent uafhængig af det Britiske Imperium ved at give den unge republik mulighed for at påtage sig, og ikke afvise, de tretten koloniers gæld. Han vidste, at hvis denne gæld, i et

USA der øgede arbejdskraftens produktive kræfter gennem industriproduktion, blev brugt som kredit, kunne man i sidste ende bryde med det plantageslaverisystem, som han og mange amerikanske grundlæggere afskyede. Hamilton og amerikanerne ønskede, ligesom BRIKS-nationerne i dag, at blive fri af det perfide Albion, det Britiske Imperium. Hvad ville Hamilton mene om USA's »særlige forhold« til briterne? Har de ændret sig i forhold til for 250 år siden?

Storbritanniens udenrigsminister David Lammys tale den 9. januar falbød, ifølge den russiske ambassades vurdering i London, »de samme slidte og letgenkendelige neokoloniale principper i britisk udenrigspolitik, som ved mange lejligheder tidligere har bidraget til at øge de globale spændinger . Men hvorfor tage deres ord for gode varer? Lammy havde i 2018 kaldt Trump »en kvindehadende, nynazistsympatiserende sociopat«, men 2 dage efter, at Trump havde vundet valget i 2024, sagde han, at Trump var »en person, som vi kan opbygge et forhold til i vores nationale interesse«. Det er sådan, det Britiske Imperium er – »Jeg vil altid være din ven, Othello,« sagde Jago.

Et rent brud med fortiden må foretages af et USA, som ikke blot har afindustrialiseret sig selv og affolket sig selv, men som nu er ved at brænde sig selv ned. Teknologisk fremskridt må bringes tilbage til USA. Løftet om en fremtid skal gives til dets ungdom. Og en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur må sammensættes af Rusland, USA, Kina og andre nationer, som præsidenten må involvere.

Da USA vendte ryggen til FDR's (Roosevelts) mission om at afskaffe den britiske, franske, belgiske, hollandske og portugisiske kolonialisme og i stedet kastede atombomben som et første skridt i Winston Churchills »Operation Unthinkable« for at ødelægge Sovjetunionen med atomvåben, blev kimen lagt til de problemer, vi ser over hele verden nu. Martin Luther King forlod den nedadgående spiral. Både i sit kreative, ikke-voldelige arbejde for det, der blev kaldt »borgerrettigheder«,

og i sin energiske fordømmelse af USA's onde rolle i Vietnamkrigen forsvarede han USA's forfatning på nøjagtig samme måde, som Lincoln havde gjort, og for den sag som FDR havde taget til sig, herunder hans planer for efterkrigstidens FN og dets International Bank for Reconstruction and Development, »Verdensbanken«. «

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har i to dokumenter – »Ti principper for en ny sikkerheds- og Udviklingsarkitektur og »Gandhis vision for et nyt paradigme i internationale Relationer, et verdenssundhedssystem og direkte ikke-voldelig handling i tider med socialt sammenbrud« – givet verdens ledere og dem, der vil rådgive dem, den begrebsmæssige adgang til, hvordan de kan nå den bjergtop, fra hvis top verden, selv på dette sene tidspunkt, ikke bare kan overleve, men også blomstre. Økonomen Lyndon LaRouches Oase-plan, opdateret fra hans »How the International Development Bank Will Work« fra 1975, viser, hvordan man i dag i Sydvestasien kan udføre det, som Lincolns og Hamiltons USA lovede ville være vores mission i verden – at gøre en ende på kolonialismen, ikke videreføre den. Det var Martin Luther Kings vision, og det bør være præsidentens vision i dag.

Foto: Unseen Histories / Unsplash